

Dacă-mi aplec smerit genunchii...

Elena Farago

Dacă-mi aplec smerit genunchii,
Și mâinile mi le-mpreun
Nu mă gândesc să fie, Doamne,
Nici cel mai drept, nici cel mai bun...

Și nu te rog să-i dai nici haruri,
Nici minte cine știe cât...
Mi-ar fi destul să-l vad că-mi crește
Nici prea frumos, nici prea urât;

Și nu l-aș vrea nici prea cuminte,
Și nici din cale-afar-nebun;
Nici prea de tot supus s-asculte,
Dar nici să râda de ce-i spun.

Și mai ales, aș vrea să simtă
În orice pas din trai, mereu,
Că cel mai credincios prieten
I-oi fi de-a pururi numai eu...